

Μοναχός Ιάκωβος Ουίλλιαμς & μοναχός Γαβριήλ Μπαρμπαρίγος

[/ Γενικά](#) / [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)



Αυτές τις μέρες δύο αστέρια μας έσκιαξε το μαύρο σύννεφο της παρακοής του Αδάμ, ο θάνατος. Στην κοινή ανάσταση όμως θα το κυνηγήσει ο ήχος της σάλπιγγος και θα μας ξαναφέξουν.

Η παράδοση και για τα απλά πράγματα είναι σοβαρή υπόθεση, πολύ περισσότερο μάλιστα μέσα στον χώρο της Εκκλησίας. Αυτές τις μέρες δύο γεροντάκια, ο Ιάκωβος και ο Γαβριήλ, απίστευτο, αλλά αληθινό, έκλεισαν με το τέλος της βιοτής τους την αρχαία παράδοση των αγίων Κολλυβάδων στην μονή της Λογγοβάρδας. Αλώβητη την κουβάλησαν, ο ένας εκατόν πέντε χρόνια και ο άλλος ενενήντα πέντε. Ο ένας πεπαιδευμένος και ο άλλος απαίδευτος. Άφησε ο πεπαιδευμένος την μόρφωση του κόσμου και μαθήτευσε στον απαίδευτο Γαβριήλ, η μάλλον στον κάθε

Γαβριήλ που εγκαταβίωνε σ' αυτό το μοναστήρι, χωρίς να αισθάνεται καθόλου μειωμένος.

Ο γερο-Ιάκωβος ήταν αγγλικής καταγωγής και παιδείας. Ήταν αγγλικανός ιερέας και τον προσέλαβε η Ορθόδοξη Ελληνική Εκκλησία με χρίσμα. Επειδή λοιπόν προσήλθε με οικονομία στην Ορθοδοξία, ο γέροντας Φιλόθεος δεν επέτρεψε να χειροτονηθεί ιερέας. Ήταν βέβαια δοκιμασία γι' αυτόν, αλλά την υπέμεινε χωρίς να το σχολιάση. Τα πρώτα χρόνια ο επιχώριος επίσκοπος δεν του επέτρεπε να εγκαταβιώσει στο μοναστήρι, γιατί τον θεωρούσε κατάσκοπο. Δεν μπορούσε να χωρέσει ο νους του ότι αυτός ο ευγενής και υψηλόβαθμος στην παιδεία Άγγλος τα εγκατέλειψε όλα, για να γίνει μοναχός στο φτωχομονάστηρο της Πάρου, και δημιουργούσε πόλεμο και μάχες στο μοναστήρι η αντίδρασή του. Τα χρόνια όμως που έμεινε στο μοναστήρι ο γερο-Ιάκωβος και ο τρόπος της ζωής του διέψευσαν τον δεσπότη, ο οποίος εκοιμήθη το '58, ενώ ο Ιάκωβος σήμερα.

Η παιδεία του και τα σπουδαία ελληνικά που γνώριζε δεν τον άφηναν να μη πονά για τα λάθη που είχαν τα βιβλία και πάντοτε, όταν έψαλλε και διάβαζε, είχε μαζί του το κοντύλι να διορθώσει στα έντυπα τα λάθη. Δεν συζηματίστηκε με την τάση των νέων μοναχών να εξέρχονται από την αποκλείστρα τους για διαλέξεις και επιδείξεις γνώσεων και -το πιο φοβερό- για την έκφραση εσωτερικών καταστάσεων της μοναχικής καρδιάς, αλλά παρέμεινε στο μοναστήρι ακριβής τηρητής της λογγοβαρδίτικης παράδοσης. Με την παιδεία του ο γερο-Ιάκωβος είχε την δυνατότητα να εμφανισθεί στο γυαλί, αλλά είναι αλήθεια πως το θεωρούσε βδέλυγμα και ερήμωση της καρδιάς του μοναχού, γιατί πίστευε ότι ο μοναχός είναι εσχατολογικός προφήτης και διδάσκαλος.

Ωργάνωσε την βιβλιοθήκη του μοναστηριού, χειρόγραφα και έντυπα, και τα φύλαξε ως κόρην οφθαλμού. Παρ' όλο που δεν ήταν Έλληνας, δεν επέτρεψε στον εαυτό του να απολεσθή ούτε φύλλο χαρτιού.

Διάβαζε τις σύγχρονες μεταφράσεις των Πατέρων και ωνειδίξε την αγραμματοσύνη των ελλήνων μεταφραστών, φωνάζοντας δυνατά: «Καταστρέφουν τα κείμενα». Ακόμη και από τα έντυπα που παρακολουθούσε, πολλή λύπη αποκόμιζε για τις θέσεις που είχαν για κάποια θέματα της Εκκλησίας. Ήταν -όπως έλεγε- «τέλεια εφημερίδες • δεν εκφράζουν κάτι ούτε για την πίστη, ούτε για την οικοδομή των χριστιανών. Οι Νεοέλληνες είναι οι καλύτεροι συγγραφείς του κόσμου, όταν γκρεμίζουν τα της Εκκλησίας και της παραδόσεως. Τότε χύνουν πολύ μελάνι στο χαρτί τους».

Διακόνησε όχι εξουσιαστικά, αλλά παρακλητικά και μάλιστα, όταν έμεινε ο μοναδικός διαβαστής και ψάλτης στο Καθολικό της Μονής, διάβαζε και έψαλλε

ρωμαλέα, σαν να είχε ακροατήριο, ενώ ήταν μόνος του. Δεν μπουρμπούλιαζε τα γράμματα της Εκκλησίας, δεν τα 'βλεπε μόνον με το μάτι, αλλά απέδιδε την λατρεία όπως οι αρχαίοι ημών πατέρες. Δεν ήταν ούτε καλλίφωνος ούτε γλυκόφθογγος, αλλά καρδιακός. Δεν ηδύνετο η ακοή του ακροατή τόσο, όσο η καρδιά του.

Ξεναγούσε τους Ευρωπαίους, τους οποίους χαρακτήριζε αρειανόφρονες, επειδή δεν πιστεύουν ότι ο Χριστός είναι Θεός. Γι' αυτό, πάντοτε τα έφερνε έτσι τα πράγματα, ώστε, τελειώνοντας την ξενάγηση, να φωνάζει μέσα στην εκκλησία «Ο Χριστός είναι Θεός». Όταν τον ρώτησα:

-Γιατί αυτό το φωνάζεις τόσο δυνατά;

Μου απήντησε:

-Εκεί κεντράρω την ξενάγησή μου. Δεν στοχεύω να τους διηγηθώ την ιστορία της Μονής, αλλά να τους σφυρίξω στο αυτί πως ο Χριστός είναι Θεός και άνθρωπος.

Υπήρξε γνώστης της βιογραφίας όλων των Αγίων και όλους τους τιμούσε, ιδιαίτερα όμως ευλαβείτο τον Μέγα Κωνσταντίνο και την αγία Ελένη. Δεν μας άφηνε να βάλουμε στο κατάγραφο Καθολικό ένα προσκυνητάρι με την εικόνα της Παναγίας της Βλαχερνιώτισσας, η οποία κατά τον μακαριστό Φώτη Κόντογλου χρονολογείται από την εποχή της εικονομαχίας, γιατί θα έκρυβε την τοιχογραφία των αγίων Κωνσταντίνου και Ελένης.

Σε όλα τα διακονήματα συμμετείχε εργαζόμενος φιλότιμα, και στις αγροτικές δουλειές και στο μαγειρείο, και βίωνε όσο ελάχιστοι το «δεν ήρθα για να με διακονήσετε, αλλά να σας διακονήσω». Μου μένει πάντοτε αξέχαστη η φιγούρα του με την άσπρη ποδιά και τα τεθωρακισμένα από τις φόδες του μπαλωματή τσαγκάρη Σήφη παπούτσια.

Στην διατροφή του λιτός, όπως οι παλαιοί Λογγοβαρδίτες: όσπρια όλη την εβδομάδα και μόνον την Κυριακή «παρακλήσις», λίγο ψάρι. Ήταν αυστηρός τηρητής της νηστείας της Παρασκευής. Ποτέ δεν κατέλυε Παρασκευή, ούτε της Ζωοδόχου Πηγής, που γιόρταζε το μοναστήρι του! Του είπα μια φορά:

-Να σας φτιάξω τσάι;

Και απήντησε:

-Δεν είμαι άρρωστος. Πίνω νερό από την βρύση.

Παρ' όλο που ήταν ξένος, δεν είχε την τρέλλα των Ρώσων που πίνουν συνέχεια

τσάι, μοναχοί και λαϊκοί. Τον ευχαριστούσε το νερό. Αρνήθηκες το τσάι στον ρώσσο μοναχό; Τον έκανες εχθρό σου. Θυσιάζει και το σχήμα του ακόμα, αρκεί να έχη τσάι.

Έκανε όνειρα για το μοναστήρι, αλλά δεν εύρισκε ανταπόκριση. Τα έπαιρνε όλα πίσω και γύριζε στην κέλλα του καλογερικός, απλός, φρόνιμος, ευγενής. Σε πολλά πράγματα ήταν απόλυτος, χωρίς όμως να στασιάζη και να φατριάζη. Ώρισε το μοναστήρι την ώρα της τράπεζας, την ώρα της εκκλησίας, την ώρα της διακονίας. Τα ήθελε αυτά απαρασάλευτα.

Δεν τον ήθελε τον σύγχρονο πολιτισμό: ηλεκτρισμό, κινητό, ραδιόφωνο και όλα όσα αλλοτριώνουν την ζωή του μοναχού. Μας επισκέφθηκε στο Δοχειάρι δύο φορές. Όταν την δεύτερη φορά είδε ότι στις τουαλέτες είχαμε αλλάξει τα βυζαντινά τρίγωνα και βάλουμε λεκάνες από πορσελάνη, πολύ λυπήθηκε και μου είπε:

-Πολύ φοβάμαι πως θα ομοιωθήτε τοις έθνεσιν.

Έξω από το καθολικό της Μονής της μετανοίας του έβαλαν οι πατέρες μια λάμπα ηλεκτρική και, όταν τελείωνε η ακολουθία και είχε μήκος η νύχτα, άναβαν την λάμπα αυτήν, για να μη προσκόψουν τα γεροντάκια και οι προσκυνητές. Ο Ιάκωβος σκέπαζε εξερχόμενος το πρόσωπό του με το ράσο του, για να μη διαβή το κατώφλι της εκκλησίας με το ηλεκτρικό φως, με αποτέλεσμα κάποια φορά να πέση κάτω και να σπάση την λεκάνη του. Θυσιάζε ως και την ζωή του, προκειμένου να παραμείνη στην αρχαία παράδοση!

Ήταν απόλυτος. Ήθελε τον μοναχό ακριβή τηρητή των υποσχέσεων που έδωσε ενώπιον της Αγίας Τράπεζας. Άφησε κυριολεκτικά τα πάντα. Ακόμα και μια σύνταξη που έπαιρνε απ' την υπηρεσία τους ως ιερεύς, δεν ρώτησε ποτέ αν έρχεται στο μοναστήρι, πόση είναι και που διατίθεται. Υπήρξε έναντι του μοναστηριού τίμιος σε όσα διαχειριζόταν.

Εξόδους απ' το μοναστήρι δεν είχε. Μια-δυό φορές ήρθε στο Άγιον Όρος. Πάντοτε θεωρούσε ανώτερη την παράδοση της Λογγοβάρδας από αυτήν του Αγίου Όρους. Έλεγε:

-Αυτές οι δύο παραδόσεις για το ίδιο πράγμα μιλούν, αλλά δεν υπάρχει μέτρο σύγκρισης μεταξύ τους. Μπορώ να πω πως πουθενά δεν ταυτίζονται.

Ποτέ δεν περιήρχετο τους διαδρόμους του μοναστηριού, για να βρη άνθρωπο να κονέψη. Τέλειωσε το Απόδειπνο; Σφραγίστηκε η μέρα, αλλά και το κελλί του Ιακώβου.

Στα εμπερίστατα του μοναστηριού έμενε ατάραχος. Η δε ευχή του Ιησού ήταν ασταμάτητη, χωρίς να κάνη βιτρίνα και χωρίς να εμφανίζεται στον κόσμο ως εργάτης αυτής της υψηλής προσευχής. Ήταν πραγματικά η ζωή του κεκρυμμένη εν τω Χριστώ και ασυμβίβαστη πέρα για πέρα στον εκσυγχρονισμό του μοναχισμού. Κάθε χρόνο στην λιτανεία της Παναγίας της Καταπολιανής τρεις η τέσσερις μοναχοί από την Λογγοβάρδα προπορεύοντο του ιερατείου. Τον ρώτησα:

-Σας γεμίζει αυτό την ψυχή;

Και μου είπε:

-Όχι, υπακοή κάνω. Ο μοναχός που επιδιώκει την αφάνεια, αυτήν την ώρα μαρτυρεί όπως οι τρεις Παίδες.



Ήταν ευγενής στους τρόπους, αλλά Άγγλος• δεν το είχε σε τίποτε να σου εκφράση αυτά που αισθανότανε. Καθόλου δεν αγαπούσε την τρυφή, ούτε στην διατροφή του ούτε στα ενδύματά του ούτε στην διαμονή του. Αγαπούσε πολύ την απλότητα σε όλες τις εκφάνσεις της ζωής της Μονής. Δεν πρέπει να αποκρύψω πως ταλανίστηκε από λογισμούς, αλλά παρέμεινε βράχος αμετακίνητος στις απόκρημνες ακρογιαλιές της Λογγοβάρδας. Θεωρούσε την μοναχική κουρά

μυστήριο και τους όρκους μέχρι θανάτου απαράβατους. Δεν πήγε στο μοναστήρι να παιδιαρίσει, αλλά να αθληθή και να στεφανωθεί νόμιμα.

Ως Άγγλος αποδοκίμαζε με πολλή διάκριση τα προφαντικά και πρωτόγνωρα μέσα στο μοναστήρι. Ήξερε, ωστόσο, να εκτιμά και να μετρά κόπους και θυσίες. Γι' αυτό, όταν μετά την κοίμηση του πατρός Επιφανίου ανέλαβα ως ηγουμενεύων το μοναστήρι, δεν μου έφερε κανένα πρόσκομμα, καμμία δυσκολία, αλλά εδέχετο τα πάντα αδιαμαρτύρητα και η εμπιστοσύνη του στο πρόσωπό μου ήταν ακλόνητη. Στο βαθύ του γήρας δοκιμάστηκε πάρα πολύ...

Και τώρα που έφυγε, τον παρακαλώ, αν ο Θεός δεχθή τους καμάτους του, να εύχεται για μένα που ακόμα υπάρχω στον κόσμο και σέρνω το κάρο της βιοτής μου γεμάτο υποχρεώσεις και ηγουμενικά καθήκοντα, αρρώστιες και πόνους ψυχικούς και σωματικούς.

Μεγαλύτερος στην ηλικία εκοιμήθη ο μοναχός Γαβριήλ, αλλά ήρθε δεύτερος στην πύλη του ουρανού. Τον ενθυμούμαι απ' το '53. Ποτέ δεν καθότανε, δεν έπιανε κουβέντες. Πάντα ήταν πρώτος και πρόθυμος και αγόγγυστος διακονητής. Με τους ίδιους τους οφθαλμούς μου τον είδα να θερίζη, να αλωνίζη, να λιχνίζη, να βόσκη πρόβατα, να φροντίζη τις αγελάδες του μοναστηριού, να περιποιήται τα ορνίθια και τους χοίρους, να καλλιεργή με την τσάπα και το δικέλλι τους κήπους, να φυτεύη και να ποτίζη. Ασθμαίνων ανέβαινε στο μοναστήρι μέχρι τα βαθιά του γεράματα, για να παρακολουθήση την αναστάσιμη τελετή της Κυριακής, Όρθρο και θεία Λειτουργία.

Κάπου-κάπου καθόταν στην τράπεζα σαν ντροπαλή παιδίσκη και άπλωνε το χέρι του στο ψωμί και στο φαγητό, σαν να μην είχε κοπιάσει, σαν να του τα προσέφερε το μοναστήρι χαριστικά. Ποτέ δεν φάνηκε να πιστεύη ότι το ψωμί είναι απ' τον κόπο του και τον ιδρώτα του.

Τον ρώτησα κάποτε πως γνώρισε τον γέροντα Ιερόθεο Βοσινιώτη και μου είπε:

-Ήταν αγωνιστής, ήρεμος, αλλά ισχυρός. Μετά την ακολουθία το μοναστήρι μας έδινε ένα ρόφημα και μας παρείχε μια ώρα ξεκούραση. Κτυπούσε το καμπανάκι ο Γέροντας και πρώτος ξεκινούσε με το τσαπί στον ώμο του για τις καλλιέργειες της κάθε εποχής και έπειτα ακολουθούσαμε κι εμείς. (Αυτό προσπάθησα να εφαρμόσω κι εγώ στο μοναστήρι μου και «μπουλντόκ» με είπανε. Τους έγινε εφιάλτης ο ήχος της καμπάνας αυτήν την ώρα). Είχε ο παπα-Ιερόθεος είκοσι μοναχούς. Ήταν ένας κι ένας, παλληκάρια φιλότιμα και φίλεργα. Τους γογγυστές και τους μεμψίμοιρους δεν τους ήθελε. Τους έλεγε: «Δεν θα χαλάσω εγώ την τάξη του μοναστηριού για το χουζούρι το δικό σας. Το μοναστήρι έχει δύο πόρτες,

ανοίγουν το πρωί και κλείνουν το βράδυ. Διαβήτε απ' όποια θέλετε, για να βρήτε αυτό που σας αναπαύει».

Ελάχιστα γράμματα ήξερε ο γερο-Γαβριήλ και γι' αυτό δούλευε πάντα το κομποσχοίνι. Ζούσε πάντοτε στην άκρια και ποτέ δεν γινότανε διδάχος ούτε στους νεώτερους μοναχούς ούτε στους λαϊκούς. Συνεχώς επεκαλείτο την Παναγία. Ουδένα κατέκρινε, ουδένα καταλαλούσε και στους νέους έκανε υπομονή ου την τυχούσαν. Γνωρίζω περίπτωση που δύο νέοι προδόκιμοι το θέρος μετά το αλώνι πήγαν στην θάλασσα. Περιήλθε στην αντίληψή του, αλλά δεν είπε τίποτε στον ηγούμενο. «Αφήστε το, θα κάνω προσευχή γι' αυτούς».

Αγαπούσε το μοναστήρι και, χωρίς να αναμειγνύεται στα διοικητικά, φρόντιζε τα της οικονομίας της Μονής. Μια φορά -θα ήταν τότε υπέρ τα ενενήκοντα- τον βρήκα να περπατάη δυό διπλώ, βαστώντας στο ένα χέρι το μπαστούνι και με το άλλο σέρνοντας τον γκαζοτενεκέ, για να ταΐση τα γουρούνια.

-Ε, γερο-Γαβριήλ, ακόμη εργάζεσαι;

-Γέροντα, το μοναστήρι είναι αγροτικό. Αν δεν δώσουν φέτος οι καλλιέργειες, να έχουν να πουλήσουν ένα ζώο, να πορευθούμε.

Βιαστής μοναχός, όσο και να μη του φαινότανε, γιατί ήταν μικρός το δέμας, υπήρξε στύλος του μοναστηριού για πάρα πολλά χρόνια. Βασίλεψε στην κατοικιά και έζησε ταπεινά και κεκρυμμένα. Ούτε σκανδάλισε, ούτε υπερηφανεύθηκε, ούτε τρύφησε, ούτε δικαιώματα ζήτησε, ούτε παραπονέθηκε: «Πάντα θα εγκαταβιώνω στην κατοικιά μαζί με τα πτηνά και τα τετράποδα; Γιατί να μη με αντικαταστήση ένας νεώτερος, να ζήσω κι εγώ μέσα στο κοινόβιο;». Με το ταπεινό του φρόνημα και την ταπεινή του διακονία σήκωνε σαν Άτλας το μοναστήρι και παρακαλούσε την Παναγία να το ευλογή, να το συντηρή, να το κρατά.

Όταν εκοιμήθη ο μακαριστός π. Επιφάνιος, τον φωνάξαμε στο μοναστήρι, μπήκε στο δωμάτιό του, είδε την κοίμησή του και εξερχόμενος μου λέγει:

-Τι θα γίνουμε εμείς τώρα, Γρηγόριε;

-Εγώ είμαι κοντά σας. Μη φοβάστε -τον διαβεβαίωσα.

Και αναπαύθηκε ο Γέρων.

Δεν γνώριζε να ψάλλη -ταπεινά ψέλλιζε κάποια τροπάρια- αλλά, όταν τα τελευταία χρόνια έλεγε τα προϊσταμενικά, ως αρχαιότερος τη τάξει, και μάλιστα την ομολογία της πίστεως και το «Πάτερ ημών...», ήταν τόσο ρωμαλέα η φωνή του, που ξεσκέπαζε τον τρούλλο του μικρού Καθολικού, για να φθάση μέχρι τον

Θεό.

Καμαριώτης ων, δεν χανότανε στου σπιτιού του και στων αδελφών του και συγγενών του τα λημέρια. Θα τον εύρισκες πάντοτε στην κατοικιά. Απ' τον καιρό που εγκαταβίωσε στο μοναστήρι δεν νομίζω να εξήλθε ποτέ της Πάρου, ούτε για προσκυνήματα ούτε για γνωριμίες μεγάλων ασκητών και μεγαλοσχήμων. Ο Γέροντάς του ήταν το παν γι' αυτόν. Δεν άφηνε να φανή πως κάτι του έλειπε. Αρκείτο στην διδαχή και νουθεσία του παπα-Φιλόθεου.

Δεν έχανε ποτέ στιγμή, χωρίς να την διαθέση στην διακονία του. Ποτέ δεν σταμάτησε να αισθάνεται υπεύθυνος για την κατοικιά, τις φυτείες του, τα ζωντανά του. Όπου και να παρακολουθούσε Λειτουργία, μόλις τελείωνε άφαντος εγίνετο. Δεν χαζολογούσε με τους πατριώτες, αλλά έφευγε στην ευλογημένη διακονία, να ταΐση και να ποτίση τα ζώα και τις καλλιέργειές του. Είναι αλήθεια πέρα για πέρα πως αγαπούσε αυτό που έκανε. Ποτέ δεν έδειχνε πως του λείπει η κουβέντα και η συντροφιά.

Αυτά τα μικρά χεράκια του πόσο μεγάλα υπήρξαν, πόσο αγωνίστηκαν! Και πόσο λυπότανε που στο τέλος πάθαινε κράμπες και δεν μπορούσε να αρμέξει.

-Δεν το χωράει ο νους μου -έλεγε- να μη μπορώ να γυρίσω σ' αυτήν την γη που την χιλιοπάτησα και την περπάτησα σαν ταπεινός διακονητής της Παναγίας της Ζωοδόχου Πηγής.

Θυμάμαι την φιγούρα του από τα νιάτα του, που μου ενέπνεε την αφοσίωση στον Χριστό και στην διακονία του μοναστηριού.

Στα παιδικά μου χρόνια δεν του μίλησα ποτέ, πάντοτε τον έβλεπα σαν αναμνηστική στήλη του αρχαίου μοναχισμού. Όποιος σεβαστικά τον πλησίαζε διάβαζε τον μοναχισμό της Αιγύπτου, της Παλαιστίνης, του όρους της Βιθυνίας και του Άθωνα. Στα γεράματά του μόνον μου εξέφρασε τον πόθο του να μην αφήσουν οι νέοι μοναχοί τα ίχνη των παλαιών πατέρων, αλλά να τα ακολουθήσουνε. Και συμπλήρωσε:

-Χωριάτικα ομιλώ, αλλά εγώ μέσα σ' αυτήν την παλαίστρα ανάπαυσα την ψυχή μου.

Συμπορεύθηκε με τον π. Ηλία πολλά χρόνια. Δεν φαίνεται το πνεύμα της υπακοής, που είχε κατακυριεύσει την ψυχή του, να επέτρεπε ποτέ να έρθη σε ρήξη μαζί του. Είχανε μίαν αγίαν ανταμοσύνη. Αμφότεροι βίωναν το του Δαβίδ «Ίδού δη τι καλόν η τι τερπνόν, αλλ' η το κατοικείν αδελφούς επί το αυτό». Θα ήθελα και εγώ να είμαι μαζί τους, αλλά η αρρώστια που με κατατρώχει από τα νεανικά μου χρόνια

δεν μου επέτρεψε.

Πορεύθηκε και ο γερο-Γαβριήλ ταπεινοφορών και άθελά του αποδοκιμάζων την τρυφή του σημερινού μοναχισμού, την εξαλλοσύνη των καλών ενδυμάτων και την καλοπερασιά των σύγχρονων κληρικών. Εκοιμήθη με πλήρη διαύγεια και συναίσθηση. Με την ευχή της Παναγίας και των αγίων Γερόντων της Μονής βάδισε το στάδιο της βιοτής του. Δεν γνωρίζω αν βρεθή άλλος Γαβριήλ να μείνη στην κατοικιά του μοναστηριού φωτολαμπτήρας.

Αυτές τις μέρες θεωρώ πως το μαύρο σύννεφο του θανάτου έκρυσσε δύο μεγάλα αστέρια, δύο φωτεινά αστέρια μέσα στο στερέωμα της Εκκλησίας της Πάρου και της παράδοσης της μονής Λογγοβάρδας. Φύγε, μαύρο σύννεφο, και άφησε το φως αυτών των δύο άστρων να μας φέγγουν στην ζωή, και την καλογερική και την λαϊκή.

Σήμερα που γράφω και τελείται και η ταφή του γερο-Γαβριήλ, είναι του αγίου Νικολάου με το αγιορείτικο ημερολόγιο. Επιτρέψτε μου λοιπόν να μέλψω ένα τροπάριο απ' την ακολουθία του γι' αυτούς τους δύο οσίους:

«Εύγε δούλοι του Θεού αγαθοί και πιστοί,

εύγε εργάτες του αμπελώνα του Χριστού.

Σεις βαστάξατε το βάρος της ημέρας,

σεις επαυξήσατε το τάλαντο που σας δόθηκε,

αλλά κι εκείνους που ήλθαν μετά από σας δεν τους φθονήσατε.

Γι' αυτό, άνοιξε για σας η πύλη των ουρανών.

Εισέλθετε στην χαρά του Κυρίου σας

και πρεσβεύετε για μας, άγιοι.»

Σας ευχαριστούμε για το καλό παράδειγμα που μας αφήσατε. Η ευχή σας πάντα μαζί μας.

Πηγή: poimantiko.blogspot.gr